

Savitri

Met

Huta Schilderingen

Boek VII Het Boek van Yoga

Canto Zeven

**De Ontdekking van de Kosmische Geest
en het Kosmische Bewustzijn**

Sri Aurobindo

In de kleine hermitage in het bos ' hart,
In het zonlicht en het maanlicht en het duister
Ging het dagelijkse menselijke leven zwoegend verder,
Zoals altijd met haar kleine onveranderlijke werkjes
En haar magere uiterlijke hoeveelheid routines
En blijde kalmte van ascetische vrede.

De oude schoonheid glimlachte van de aardse scene;
Ook zij was haar oude gracieuze zelf voor de mensen.

De Oeroude Moeder klemde haar kind aan haar borst,
Drukte haar dicht tegen zich aan in haar omringende armen,
Alsof de altijd dezelfde aarde voor altijd
De levende geest en het lichaam in haar greep zou kunnen houden,
Alsof er geen dood was, noch einde, noch verandering.

Gewend om alleen uiterlijke tekenen te lezen,
Zag niemand iets nieuws aan haar, niemand vermoedde haar toestand;
Zij zagen een persoon, waar slechts God's onmetelijkheid was,
Een stil wezen of een machtige nietsheid.

Voor allen was zij dezelfde volmaakte Savitri:
Een grootsheid en lieflijkheid en licht
Stroomde van haar over haar kleine wereld.

Het leven toonde aan iedereen hetzelfde vertrouwde gezicht,
Haar daden volgden de oude onveranderde ronde,
Zij sprak de woorden, die zij gewoon was te spreken
En deed dingen, die zij altijd had gedaan.

Haar ogen keken uit naar aarde's onveranderlijke aanzicht,
Rond haar ziel's verstillingsbewoog zich alles als vanouds;
Een leeg bewustzijn keek van binnenuit,
Leeg van alles, behalve de naakte Werkelijkheid.

Er was geen wil achter het woord en de daad,
Geen gedachte vormde zich in haar brein om de spraak te begeleiden:
Een onpersoonlijke leegte liep en sprak in haar,
Iets wellicht ongevoeld, ongezien, onbekend
Behoedde het lichaam voor haar toekomstige werk,
Of de Natuur bewoog in haar oude stroom van kracht.

Misschien droeg zij, bewust gemaakt in haar borst,

Het miraculeuze Nihil, de oorsprong van onze zielen,
En bron en som van de onmetelijke wereld's gebeurtenissen,
De schoot en het graf van de gedachte, een cijfer van God,
Een nul-cirkel van wezen's totaliteit.

Het gebruikte haar spraak en handelde in haar daden,
Het was de schoonheid in haar ledematen, het leven in haar adem;
Het oorspronkelijke Mysterie droeg haar menselijke gezicht.

Aldus was zij vanbinnen verloren voor haar afzonderlijke zelf;
Haar sterfelijke ego verging in God's nacht.

Alleen een lichaam was over, de ego's schil,
Drijvend tussen de drift en het schuim van de wereldzee,
Een zee van droom, aanschouwd door een bewegingsloos besef
In een gedaante van onwerkelijke werkelijkheid.

Een onpersoonlijke vooruitziendheid kon reeds,
In de niet-denkende kennis van de geest
Leek het nu bijna gedaan, onvermijdelijk,
Het individu zien sterven, de kosmos voorbijgaan;

Met deze verdwenen werd het transcendente een mythe,
De Heilige Geest zonder de Vader en de Zoon,
Of, als substraat van wat eens was geweest,
Een Wezen, dat nimmer een wereld heeft willen dragen,
Hersteld tot zijn oorspronkelijke eenzaamheid,
Onbewogen, alleen, stil, onaantastbaar.

Meditations on Savitri

Toch was alles niet uitgestorven in dit diepe verlies;
Het wezen reisde niet naar nietsheid.
Er was een of ander hoge overstijgende Heimelijkheid,
En wanneer zij alleen zat met Satyavan,
Haar onbeweeglijke geest met de zijne, die zocht en streefde,
In de stilte van de diepzinnige en intieme nacht,
Dan keerde zij naar het gezicht van een gesluierde stemloze
Waarheid,
Verborgен in de verstilde alkoven van het hart
Of wachtend voorbij de laatste top, beklommen door het Denken,
-Savitri: Boek VII Canto VII

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothers.net

Toch was alles niet uitgestorven in dit diepe verlies;
Het wezen reisde niet naar nietsheid.

Er was een of ander hoge overstijgende Heimelijkheid
Haar onbeweeglijke geest met de zijne, die zocht en streefde,
In de stilte van de diepzinnige en intieme nacht,
Dan keerde zij naar het gezicht van een gesluierde stemloze Waarheid,
Verborgten in de verstilde alkoven van het hart
Of wachtend voorbij de laatste top, beklommen door het Denken,
Zelf ongezien ziet het de worstelende wereld en roept op
Tot onze queeste, maar geeft er niet om gevonden te worden,
Vanuit die verre Onmetelijkheid kwam een antwoord.

Iets onbekends, onbereikbaar, onnaspeurlijk
Zond de boodschappen omlaag van zijn lichaamsloze Licht,
Wierp bliksemflitsen van een denken, dat niet het onze was,
De onbeweeglijke stilte doorkruisend van haar denkvermogen:
In zijn macht van onverantwoordelijke soevereiniteit
Greep het spraak aan om die schitteringen gestalte te geven,
Liet het hart van wijsheid kloppen in een woord
En sprak onsterfelijke dingen door sterfelijke lippen.

Of, luisterend naar de wijzen van het woud,
Brak in vraag en antwoord van haar
Hoge vreemde openbaringen uit, onmogelijk voor mensen,
Iets of iemand, geheim en veraf,
Nam haar lichaam in zijn greep voor zijn mystieke gebruik,
Haar mond werd gegrepen om onuitsprekelijke waarheden te
kanaliseren,
Ondenkbare kennis vond een uiting.

Verwonderd door een nieuwe verlichting,
Binnengevallen door een streek van het Absolute,
Verwonderden zij zich over haar, want zij scheen te weten,
Wat zij van ver bij tijden even hadden gezien.

Deze gedachten werden niet gevormd in haar luisterende brein,
Haar lege hart was als een snaarlose harp;
Onbewogen eiste het lichaam niet haar eigen stem op,
Maar liet de lumineuze grootheid erdoor passeren.

Een duaal Vermogen aan wezen's occulte polen
Werkte nog steeds, naamloos en onzichtbaar:
Haar goddelijke leegheid was hun instrument.

De onbewuste Natuur handelde met de wereld, die zij had gemaakt,
En nog steeds lichaam's instrumenten gebruikend,
Slipte zij door de bewuste leegte, die zij was geworden;
Het bovenbewuste Mysterie zond door die leegte
Zijn woord om de gedachten van de mensen aan te raken.

Vooralsnog was deze grote onpersoonlijke spraak zeldzaam.

Maar nu liet de onbeweeglijke wijde spirituele ruimte,
Waarin haar denkvermogen overleefde, kalm en kaal,
Een reiziger toe vanuit de kosmische breedten:
Een gedachte kwam door, gedrapeerd als een uiterlijke stem.

Het riep niet om de getuige van het denkvermogen,
Het sprak niet tegen het verstilde ontvangende hart;
Het kwam direct naar de zuivere perceptie's zetel,
Een enkel centrum nu van bewustzijn,
Als een centrum kon bestaan, waar alles slechts ruimte scheen;
Niet meer ingesloten door lichaam's muren en poorten,
Oversteeg haar wezen, een cirkel zonder omtrek,
Nu reeds alle kosmische grenzen
En spreidde zich steeds meer uit in de oneindigheid.

Dit wezen was zijn eigen onbegrensde wereld,
Een wereld zonder vorm of kenmerk of omstandigheid;
Het had geen grond, geen muur, geen dak van gedachte,
Zag niettemin zichzelf en en keek naar alles om zich heen
In een bewegingsloze en onbepelbare stilte.

Er was daar geen persoon, geen gecentreerd denkvermogen,
Geen zetel van gevoel, waarop gebeurtenissen kunnen slaan,
Of voorwerpen, gewrocht en gevormde reactie's spanning.

Er was geen beweging in deze innerlijke wereld,
Alles was een stille en gelijkmatige oneindigheid.

In haar wachtte het Ongeziene, het Onbekende op zijn uur.

Meditations on Savitri

Maar nu zat zij bij de slapende Satyavan,
Wakker vanbinnen, en de enorme Nacht
Omringde haar met het Onkenbare's onmetelijke.
-Savitri: Boek VII Canto VII

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothers.net

Maar nu zat zij bij de slapende Satyavan,
Wakker vanbinnen, en de enorme Nacht
Omringde haar met het Onkenbare's onmetelijke.

Een stem begon te spreken uit haar eigen hart,
Die niet de hare was, maar toch denken en gevoel beheerste.

Terwijl het sprak, veranderde alles binnenin haar en vanbuiten;
Alles was, alles leefde; zij voelde het hele bestaan één;
De wereld van onwerkelijkheid hield op te bestaan:
Er was geen universum meer, gebouwd door het denkvermogen,
Veroordeeld als een structuur en een teken;
Een geest, een wezen zag geschapen dingen
En goot zichzelf in talloze vormen
En was, wat het zag en had gemaakt; alles werd nu
Een bewijs van één ontzaglijke waarheid,
Een Waarheid, waarin negatie geen plaats had,
Een wezen en een levend bewustzijn,
Een krachtige en absolute Werkelijkheid.

Daar kon het onwerkelijke geen plaats vinden,
Het besef van onwerkelijkheid was gedood:
Daar was alles bewust, gemaakt van het Oneindige,
Alles had een substantie van de Eeuwigheid.

Toch was dit hetzelfde Onduidelijke;
Het scheen het universum van zich af te werpen als een droom,
Voor altijd verdwijnend in een oorspronkelijke Leegte.

Maar dit was niet langer een of ander alomtegenwoordig punt
Of een cijfer van onmetelijkheid in het onwerkelijke Niets.

Het was hetzelfde, maar leek nu niet meer ver
Voor de levende greep van haar herontdekte ziel.

Het was haar zelf, het was het zelf van al,
Het was de werkelijkheid van bestaande dingen,
Het was het bewustzijn van al, wat leefde
En voelde en zag; het was Tijdloosheid en Tijd,
Het was de Zaligheid van vormloosheid en vorm.

Het was alles Liefde en de ene Geliefde's armen,
Het was zicht en denken in een alziend Denkvermogen,
Het was de vreugde van Bestaan op de toppen van God.

Zij ging voorbij de Tijd over in de eeuwigheid,
Slipte uit de ruimte en werd het Oneindige;

Haar wezen verrees tot onbereikbare hoogten
En vond geen einde aan zijn reis in het Zelf.

Het dompelde zich in de onpeilbare diepten
En vond geen einde aan het stille mysterie,
Dat de hele wereld omvatte in één eenzame borst
En toch de hele schepping's veelvuldigheden herbergde.

Zij was de hele onmetelijkheid en een onmetelijk punt,
Zij was een hoogte voorbij de hoogten, een diepte voorbij de diepten,
Zij leefde in het eeuwigdurende en was al,
Wat de dood herbergt en de wentelende uren draagt.

Alle tegengestelden waren waar in een enorme geest,
Die maat, verandering en omstandigheid oversteeg.

Een individu, één met het kosmische zelf
In het hart van het Transcendente's mirakel
En het geheim van de Wereldpersoonlijkheid
Was de schepper en de heer van al.

Het denkvermogen was één enkele ontelbare blik
Op zichzelf en al, wat hij werd.

Het leven was zijn drama en het Onmetelijke een toneel,
Het universum was zijn lichaam, God was zijn ziel.

Alles was één enkele immense werkelijkheid,
Alles was zijn ontelbare fenomeen.

Haar geest zag de wereld als de levende God;
Zij zag de Ene en wist, dat alles Hij was.

Zij kende hem als Absolute's zelf-ruimte,
Eén met haar zelf en grond van alle dingen hier,
Waarin de wereld dwaalt op zoek naar de Waarheid,
Bewaakt achter zijn aanzicht van onwetendheid:
Zij volgde hem door de mars van de eindeloze Tijd.

Al de Natuur's gebeurtenissen waren voorvallen in haar,
De hartslagen van de kosmos waren haar eigen,
Alle wezens dachten en voelden en bewogen in haar;
Zij bewoonde de onmetelijkheid van de wereld,

Haar afstanden waren haar natuur's grenzen,
Haar nabijheden waren haar eigen leven's intimiteiten.

Haar denkvermogen werd familiair met zijn denkvermogen,
Zijn lichaam was haar lichaam's grotere raamwerk,
Waarin zij leefde en zichzelf erin kende,
Een, veelvuldig in zijn veelvuldigheden.

Zij was een enkel wezen, toch alle dingen;
De wereld was haar geest's wijde omtrek,
De gedachten van anderen waren haar vertrouwelingen,
Hun gevoelens dichtbij haar universele hart,
Hun lichamen haar vele lichamen, verwant aan haar;
Zij was niet langer zichzelf, maar heel de wereld.

Meditations on Savitri

Vanuit de oneindigheden kwamen allen naar haar,
Tot in de oneindigheden spreidde zij zich gewaarwordend uit,
Oneindigheid was haar eigen natuurlijke thuis.
Nergens verbleef zij, haar geest was overal,
De verre sterrenbeelden wentelden om haar heen;
De aarde zag haar geboren, alle werelden waren haar koloniën,
De grotere werelden van het leven en het denkvermogen waren de
hare;

De hele Natuur gaf haar weer in haar lijnen,
Haar bewegingen waren grote nabootsingen van haar eigen.
Zij was het enkele zelf van al deze zelve,
Zij was in hen en zij waren allen in haar.

-Savitri: Boek VII Canto VII

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothernet

Vanuit de oneindigheden kwamen allen naar haar,
Tot in de oneindigheden spreidde zij zich gewaarwordend uit,
Oneindigheid was haar eigen natuurlijke thuis.

Nergens verbleef zij, haar geest was overal,
De verre sterrenbeelden wentelden om haar heen;
De aarde zag haar geboren, alle werelden waren haar koloniën,
De grotere werelden van het leven en het denkvermogen waren de hare;
De hele Natuur gaf haar weer in haar lijnen,
Haar bewegingen waren grote nabootsingen van haar eigen.

Zij was het enkele zelf van al deze zelden,
Zij was in hen en zij waren allen in haar.

De eerste was een immense identiteit,
Waarin haar eigen identiteit verloren was:
Wat haarzelf geleeek, was een beeld van het Geheel.

Zij was een onderbewust leven van boom en bloem,
Het openbarsten van de honingknoppen van de lente;
Zij brandde in de passie en de pracht van de roos,
Zij was het rode hart van de passiebloem,
Het droomwit van de lotus in zijn poel.

Vanuit het onderbewuste leven klom zij naar het denkvermogen,
Zij was het denken en de passie van het wereld's hart,
Zij was de godheid, verborgen in het hart van de mens,
Zij was het klimmen van zijn ziel naar God.

De kosmos bloeide in haar, zij was zijn bedding.

Zij was de Tijd en de dromen van God in de Tijd;
Zij was de Ruimte en de wijde van zijn dagen.

Van hieruit verrees zij, waar Tijd en Ruimte niet zijn;
Het superbewuste was haar aangeboren sfeer,
De Oneindigheid was haar beweging's natuurlijke ruimte;
De Eeuwigheid keek uit van haar op de Tijd.

EINDE VAN CANTO ZEVEN
Einde van Boek Zeven